

JA SEM VARAŽDINEC

Veselo

Ja sem Varaždinec, Varaždinec, do-mo-vi-ne sin!

Ja sem vam se rodil le-to tristo-tri-de-set i pe-to.

Ja sem Varaždinec, Varaždinec, domovine sin!
 Ja sem vam se rodil leto tristotridaset i peto.
 V Kotoribi sem se rodil, v Čakovec sem v školu hodil.
 Japa mi je šoštár bil, mamu nisam zapamtil.
 V Varaždin sem išel v školu, al' sem navek imel smolu.
 Vučitel me biti štel, kaj sem njemu mater klel.
 Japa me je navek bil, al' me nije ništ navčil.
 Ja sem onda jako vikal, kak da me je šilom pikal.
 Oj, ti japa, kaj ne znaš, da mi škola ni pajdaš.
 Kad pak mi je japa vmrl, tad sem verkštat ja zaprl.
 Onda sem otišel v svet, gde sem živel tristo let.
 Vu svetu sem pošten bil, skoro v sakem reštu bil.
 Stražaru sem rekel osel, pak sem zato v bajbuk došel.
 Imal jesem sto jezer, pa mi ih je negdo zel.
 Grunta imam tristo rali, al mi navek kruha fali.
 Fabriku sem jednu kupil, nigda nisem vu nju stupil.
 Kupil sem si jen štacun, al' sem z njega zletel vun.
 Imal jesem tri kobile, ali nisu moje bile.
 Imel jesem jenu kravu, ka je navek pasla travu.
 Imala je puno mleka, kao vode Drava reka.
 Nij' to bilo samo mleko, već je tu i putar teko.
 Kad pak je otavu jela, onda vrhnje samo imela.

Čujte sada, mili moji, kako moje ruho stoji.
 Imal jesem jen škrlak, puhnul veter zel ga vrag.
 Onda sem si kupil fes, ki je bil podrapan ves.
 Cel je ipak tolko bil, da se vu njem vrabec skril.
 Rubača je moja bila, koju mama je nosila.
 Imel jesem jene hlače, čez nje su se vidle gače.
 Lajbek mi je svilen bil, a vagal je tristo kil.
 Imel jesem jen kaput, krpal sem ga tristo put.
 Cipele su bile cele, samo kaj su luknje mele.
 Imel jesem punicu, strpal sem ju v ludnicu.
 Ja sem Varaždinec, Varaždinec, domovine sin!